

I KDYŽ NECHÁPEME, JSME

JOSEF KNOFLÍČEK

II. PÁD ČLOVĚKA,
PROKLETÍ ZEMĚ
A ZASLÍBENÍ KRISTA

I KDYŽ NECHÁPEME, JSME

Úvod

Bůh stvořil člověka k obrazu svému. Stvořil ho, aby mohl společně s ním spravovat zemi a tím zjevoval Boží moudrost ve všem, co měl dělat. Aby ji sděloval všemu stvoření na zemi i na nebi.

Problém člověka byl a je v tom, že touží po věcech, které nemá a má je většinou ten druhý, že touží být někým jiným, nejlépe tím, o kterém si myslí, že se má lépe než on a nechce být tím, čím je a není spokojený s tím, co má. Dovolte mi abych zde jako moto pro tento druhý díl použil slova herce, komika, spisovatele a filosofa Jana Wericha.

„Když už člověk jednou je, tak má koukat, aby byl. A když kouká, aby byl a je, tak má být to, co je, a nemá být to, co není, jak tomu v mnoha případech je.“ Jan Werich.

PÁD ČLOVĚKA, PROKLETÍ ZEMĚ A ZASLÍBENÍ KRISTA

1.

Nejchytřejší ze všech polních zvířat, která Hospodin Bůh učinil, byl had. Ten řekl ženě: „Opravdu vám Bůh zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ „Ovoce stromů v zahradě jíst smíme,“ odpověděla žena hadovi. „Ale o ovoci stromu uprostřed zahrady Bůh řekl: ‚Nejezte z něj, ani se ho nedotýkejte, jinak zemřete.‘“ Na to had ženě řekl: „Určitě nezemřete! Bůh ale ví, že jakmile pojíte z toho stromu, otevřou se vám oči a budete jako Bůh: budete znát dobro i zlo.“ Když tedy žena viděla, že onen strom je dobrý k jídlu a lákavý na pohled, strom žádoucí k nabytí rozumu, vzala z jeho ovoce a jedla. Dala i svému muži, který byl s ní, a také on jedl. Tehdy se jim oběma otevřely oči a poznali, že jsou nazí. Svázali tedy fíkové listí a udělali si zástěrky.
Genesis 3:1-7

*Nejchytřejší ze všech **polních zvířat**,... Když Bůh v Edenu člověku říká, aby tuto zahradu obdělával, tak také, říká, že ji má střežit : "Hospodin Bůh tedy vzal člověka a usadil ho do zahrady Eden, aby ji obdělával **a střežil**. " Genesis 2:15 Když to čteme, může nás napadnout, před kým má člověk střežit zahradu. Byl tam sám se zvířaty. Tady se to dovídáme. Do zahrady Eden se dostalo **polní** zvíře, tedy zvíře, které nepatřilo do této zahrady. Pravděpodobně se tam schovalo, když Adam pojmenovával zvířata.*

(Můžeme si povšimnout, že had je první zvíře, které je v Bibli uváděné jménem: had. Do té doby to jsou živočichové, létací nebo ptáci...) Bůh o něm hovoří jako o nejchytřejším **polním** zvířeti. Nejchytřejší neznamena být moudrý nebo dobře radit. Chytrost neurčuje náš charakter. Hadem je také nazvaný satan. *"Potom jsem uviděl anděla sestupujícího z nebe, který měl v ruce klíč od propasti a veliký řetěz. Ten se zmocnil draka, toho dávného hada, jenž je ďábel a satan, a svázal jej na tisíc let. Uvrhl ho do propasti, zamkl a zapečetil ji nad ním, aby už nesváděl národy, dokud se nenaplní těch tisíc let; potom totiž musí být nakrátko propuštěn."* Zjevení 20:1-3 V tomto kontextu najednou vidíme, před kým ji měli střežit. Satan byl svržený na zem, protože nemohl zůstat v Božím nebeském království. Ale neměl tedy být ani v zahradě Eden. Člověk ho však neuhlídal. Výsledkem toho pak bylo, že jím mohli být pokoušeni, obelháni a odvedeni od věčnosti (od ovoce stromu života) k smrti (ke stromu poznání dobrého a zlého).

Podobně je tomu s naším srdcem: *"Především dobře chraň své srdce – právě z něj všechn život vychází."* Přísloví 4:23 I věřící a znovuzrození lidé potřebují střežit svoji "zahradu Eden" - tedy své srdce, aby nedovolili satanu se do něj vkrást a nechat své srdce ošálit jeho převrácenou řečí, ať již skrze myšlenky, media, svody a pokušení, ale také skrze mrtvé náboženství, které nebuduje osobní vztah s Ježíšem Kristem našim Pánem. My máme spravovat, obdělávat a především střežit svůj život, tak jako to měl dělat Adam s Evou. Zkoumejme své srdce a dovolme Duchu svatému a Písmu, aby nám pomáhali.

Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je nanejvýš užitečné.

Vyučuje nás a usvědčuje, napravuje a vychovává ve spravedlnosti, aby byl Boží člověk dokonale připraven a vybaven ke každému dobrému dílu.

2 Timoteova 3:16-17

2.

Nejchytřejší ze všech polních zvířat, která Hospodin Bůh učinil, byl had. Ten řekl ženě: „Opravdu vám Bůh zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“

Opravdu? Jedno slovo s otazníkem a co dokáže. Myslíte si, že jste zdravý, ale někdo přijde a zeptá se: "opravdu?". Odlétáte na dovolenou a ani nepřemýšlíte nad tím, jestli jste zamkli byt nebo vypnuli žehličku nebo varnou konvici, protože to děláte automaticky. Pak přijde to slovíčko "opravdu?". A máte po klidu, protože celou dovolenou přemýšlíte nad tím, zda jste to udělali. Nakonec voláte příbuzným, aby to zjistili. Odcházíte z domu, který vždy zamykáte, ale někdo se vás zeptá: "zamkl si?" Odpovíte: "Ano, vždycky zamykám." On se opět zeptá: "Opravdu?" No a je to. Vracíte se, abyste zjistili, že je opravdu zamčeno, tak jako vždycky. Poslední příklad. Muž mluví krásně o své ženě a říká, že je mu věrná. Pak někdo řekne: "opravdu?". A problém je na světě. Toto slovíčko ho dokáže přivést až k rozvodu. Satan ví, jak v nás vzbudit pochybnosti.

Bůh mne miluje. "Opravdu?" Satan nezůstává jen u slovíčka "opravdu", ale hned dál rozvíjí svou strategii lži a zpochybňování. Opravdu vám Bůh zakázal jíst ze všech stromů...? Tato jeho věta má nalomit víru člověka v Boha.

Tato věta má nalomit víru v to, že Bůh člověka miluje. Satan věděl, že jde pouze o strom poznání dobrého a zlého, ale v otázce zahrne všechny stromy. Člověk přebral toto ďábelské jednání. A často s druhými jedná stejně, ale často i sami se sebou. Je to manipulace, která nás má zavést do lži a obviňování, k prohloubení nedůvěry v sebe, druhé nebo Boha. Je to tak rafinované a ďábelské, že si to neuvědomujeme.

"Vždy to tak děláš." (Přitom se o stalo dvakrát nebo třikrát.) "Nikdy mi nepomůžete"... „Pokaždé na mne necháte to nejhorší.“ ...

Nemusíme to říkat nahlas, stačí jen v duchu pro sebe a ničtí to nás a naši víru. Když to říkáme nahlas, pak rozbíjíme vztahy a ubližujeme druhým. Podobně je to s tím, kdy místo povzbuzení a dobrých věcí hledáme u lidí to zlé a vzbuzujeme podezření. Jeden politik po svém zvolení do vysoké funkce, nabádal lidi, aby posílali anonymní udání (i když nepoužil toto slovo, znělo to tak) na kandidáty do některých funkcí ve státní správě. Vypadalo to, že chce čistotu a spravedlnost, ale vlastně naváděl lidi k tomu, aby se zaměřili na špatné věci. Dal prostor k vyřizování účtů, špinění, falešným obviňování Pokud chtěl oddělit dobré od ještě lepšího, mohl dát výzvu, aby o nich napsali, co vše udělali pro lidi kolem sebe nebo pro své voliče dobrého. Na slovech velmi záleží.¹ Ony vynášejí postoje našeho srdce. Můžeme si vždy vybrat, zda půjdeme Boží cestou důvěry v něho nebo budeme používat stejné manipulace jako používá satan vůči nám. Říká se: "

¹ Jakub 3:5-12

čistému vše čisté". Co vynášíme z našich srdcí?
"Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce to dobré, zlý pak vynáší ze zlého pokladu to zlé. Co má na srdci, to na jazyku!" Lukáš 6:45

3.

„Ovoce stromů v zahradě jíst smíme,“ odpověděla žena hadovi. „Ale o ovoci stromu uprostřed zahrady Bůh řekl: „Nejezte z něj, ani se ho nedotýkejte, jinak zemřete.““

"Bůh řekl:" je prvním důsledkem zasévání pochybností od satana. I my jsme zvyklí se odvolávat na vyšší autoritu. Kdy to děláme? Zvláště, když chceme naznačit, že my bychom to dělali jinak, ale musíme poslechnout svého šéfa, rodiče, učitele... "On mi řekl" může také vyjadřovat, že jsem na jedné lodi s tím, s kým hovořím, ale musím jednat tak, jak mám nakázané. Jednoduše může jít o naznačení (aniž bych si to uvědomoval) skrytého nesouhlasu, o zalíbení se druhému a přitom dodržet to, co musím dodržet. Může jít o vyjádření vnitřních pochybností. Plně se to pak projeví později, kdy Adam svádí vinu na Evu, Eva na hada: Ona mi dala, on mne podvedl. Opět stejný princip já jsem ok, ale ten druhý mi řekl, podvedl mne apod.

Někdo může namítnout, že podobně jednal i Ježíš, když ho pokoušel satan. Kristus odpovídal:" je psáno". To není stejné. Ježíš nepsádal něco na někoho, ale odvolal se na Písmo. Svým způsobem se odvolal sám na sebe: *Na*

počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. Jan 1:1 On sám je tím Slovem, na které se odvolával, učil v moci toho Slova protože s ním byl v jednotě. Můžeme jeho "je psáno" říci také takto: **řekl jsem a proto jsem v naprosté jednotě s tím, co je psáno**, že nejen chlebem bude člověk živ, ale každým slovem vycházejícím z Božích úst. I my musíme takto vnímat naše "Bůh řekl", naprosto souhlasím a jsem v tom, co Bůh říká nebo řekl. Pak má Boží slovo v našich životech připravenou půdu pro jeho mocné působení. Pak ani nemusím říkat, že Bůh řekl nebo říká, protože sama autorita toho slova dosvědčuje, že je z Boha. To je jednou z pomůcek při prorockých, ne všichni, kteří říkají „Bůh říká“ prorokují z Ducha svatého. Toto ztotožnění se se Slovem je důležité pro prorokování. Prorocká slova, s kterými není ztotožněný ten, který je vyslovuje, nejsou Boží, i když je řekne přesně tak, jak je slyšel. Skutečný prorok je ten, který přenáší ve slovech i Boží srdce, Boží vůli, Boží emoce, Boha samotného. Pak hovoří nebo vyučuje v moci. To se může stát jen tehdy, když mluví skrze naše ústa Duch svatý-tedy Bůh sám. Když se mu dáme k dispozici. Ale vraťme se do Edenu. Druhý důsledek Evina: "Bůh řekl" je to, že se tímto nechává zaplést do rozhovoru s satanem. On je ten, který nás rád zaplétá do rozhovorů a diskuzí. Provokuje, abychom začali Boha obhajovat. Při tom nás lehce dostane do situací, kdy neznáme odpovědi, kdy začneme přemýšlet světským způsobem o Slovu. On je chytřejší než my. Nikdy hned nevíme, že za tím stojí on. Ale dokáže náš rozum přivést do pochybování a pak se to lehce dostane do našich srdcí. Dokáže tímto způsobem rozbít vztahy protože se věřící začnou dohadovat mezi sebou a začnou

se špinit a pomlouvat. Boží tímto způsobem jednotu v církvi...

Když do Evy a Adama zasel otázky, které vyvolávají pochybnost, když je vtáhl do diskuze vynesl nejvyšší trumf, aby dílo zkázy dokončil:

Na to had ženě řekl: „Určitě nezemřete! Genesis 3:4

Již přímo obvinil Boha ze lži. Satan tento postup používá do dnešních dnů. Zpochybní naše myšlení, zatáhne nás do diskuze s ním a pak před námi obviní ze situace, ve které se nacházíme Boha. Udělá z něho někoho, kdo nám chce jen poroučet a brát.

(Satan má svůj výklad Písma, které velmi dobře zná) Potřebujeme se těmto útokům postavit. Místo diskuze ho vyhnat ven (obrazně do pole, kam polní zvěř patří) a nenechávat ho vcházet do našeho myšlení a srdce (naší zahrady Eden)). Vyznávat jednotu se Slovem Božím, i když mu hned nemusíme porozumět. Nejlepší ochranou je chodit s Duchem svatým, číst Písmo a společně s ním o Slově přemýšlet.

4.

“Na to had ženě řekl: „Určitě nezemřete! Bůh ale ví, že jakmile pojíte z toho stromu, otevřou se vám oči a budete jako Bůh: budete znát dobro i zlo.“

Risковать svůj život musí být vyvážené něčím velkým. Něčím, po čem tak zatoužím, že jsem ochotný postoupit i riziko smrti. Pro člověka to znamená být jako Bůh. Být

Bohem sám sobě. Proč lidé touží být jako Bůh? Je to jednoduché, podobně jako satan. Pokud budu jako Bůh, pak na Bohu přestanu být závislý. Nezávislost na Bohu je původcem veškerého hříchu na světě. I když si lidé myslí, že jsou na Bohu nezávislí, stejně je to On, kdo nakonec rozhoduje a je konečným soudcem. Ale také Spasitelem, Zachráncem. Zkusme se vrátit k rozhodnutím, která jsme za poslední měsíc - dva udělali. Zhodnoťme si kolik z nich bylo vedeno skrytou touhou být nezávislým. Nebo o něco více nezávislým. Kolik lidí bylo zabito pro nezávislost národů, aby pak zjistili, že jim ji ti, co je vedli opět nezávislost vzali pro nějakou jinou nezávislost.

I církve se rozbíjejí pro touhu některých služebníků po nezávislosti. Pokud nesnesu nad sebou autoritu, jak mohu nad sebou snést Boha?

"Budete jako Bůh"

Co je znát dobro a zlo? Do této chvíle byl člověk čistý. Nepotřeboval rozlišovat mezi dobrem a zlem. Byl dobrý ve své podstatě. Nejen dobrý, ale velmi dobrý - *"Bůh viděl všechno, co učinil, a hle, bylo to velmi dobré!"*. Když bylo všechno velmi dobré, nebylo možné poznat zlé. Neposlušností vůči Bohu a uvěření satanu se do života člověka dostalo zlo. Bylo tam satanem zaseté. Proto mohl najednou rozpoznat dobré a zlé. Zlo přišlo do jeho života. Někdy máme mylnou představu, že tyto verše mluví o moudrosti. Ne je to o zlu, které zasel do srdce člověka satan.

Pověděl jim další podobenství: „Nebeské království je, jako když člověk rozsívá na svém poli dobré semeno. Ale zatímco lidé spali, přišel jeho nepřítel, nasel mezi pšenici koukol a odešel. Když pak vzešla stébla a přinesla úrodu, tehdy se ukázal i koukol. Služebníci toho hospodáře tedy

přišli a ptali se ho: „Pane, nenasel jsi na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal ten koukol?“ Odpověděl jim: „To udělal nepřítel.“ Služebníci se zeptali: „Chceš, abychom ho šli vytrhat?“ Ale on řekl: „Nikoli, protože byste při trhání koukolu mohli vytrhnout i pšenici. Nechte obojí růst spolu až do žně. V čas žně řeknu žencům: Vytrhejte nejdříve koukol a svažte do snopků ke spálení. Pšenici ale shromážděte do mé obilnice.“.... "Vysvětli nám to podobenství o koukolu na poli.“ Odpověděl jim: „Rozsévač dobrého semene je Syn člověka, pole je tento svět, dobré semeno jsou synové Království a koukol jsou synové toho zlého. Nepřítel, který je rozsívá, je ďábel, žeň je konec tohoto světa a ženci jsou andělé. Jako se tedy sbírá koukol a spaluje se v ohni, tak to bude na konci světa. Syn člověka pošle své anděly a ti vyberou z jeho království všechno pohoršující, totiž ty, kdo páchají zlo, a uvrhnou je do ohnivě pece. Tam bude pláč a skřípění zubů. Spravedliví tehdy zazáří v království svého Otce jako slunce. Kdo má uši, slyš!" Matouš 13:24-30, 36-43

Nejde jen o lidi, ale i o naše srdce. Často si pro nepozornost a zaneprázdněnost světem necháme zasít do srdce zlé věci, které nevypadají až tak zle. Ani koukol nerozeznáme od pšenice do doby než pšenice začne nést zrna. Pak skloní hlavu. Koukol, který je bez zrn se dál pyšně tyčí nad pšenicí. Tak i my poznáme (pokud to rozeznáme my, pak je dobře, ale většinou to poznají až lidé kolem nás), že jsme si nedali pozor až když začne doba dozrávání. To bývá již pozdě.

5.

“Když tedy žena viděla, že onen strom je dobrý k jídlu a lákavý na pohled, strom žádoucí k nabytí rozumu, vzala z jeho ovoce a jedla. Dala i svému muži, který byl s ní, a také on jedl.

K porovnání :

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého a Duch jej vedl na poušť. Čtyřicet dní tam byl pokoušen d'áblem a v těch dnech nic nejedl. Když ty dny uplynuly, vyhladověl. Tehdy mu d'ábel řekl: „Jsi-li Boží Syn, řekni tomuto kameni, ať se promění v chleba.“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: ,Nejen chlebem bude člověk živ. “Potom ho d'ábel odvedl vzhůru a v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa. „Dám ti všechnu moc a slávu těchto království,“ řekl mu d'ábel, „neboť mi byla předána a mohu ji dát, komu chci. Když se mi pokloníš, bude to všechno tvoje.“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: ,Hospodinu, svému Bohu, se budeš klanět a jemu jedinému sloužit. “Tehdy ho přivedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrcholek chrámu a řekl mu: „Jsi-li Boží Syn, vrhni se odsud dolů. Je přece psáno: ,Svým andělům přikáže o tobě, aby tě chránili, a ponosou tě na rukou, abys nenarazil nohou na kámen. “Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: ,Nepokoušej Hospodina, svého Boha. “Když d'ábel dokončil všechno to pokušení, opustil jej a čekal na další příležitost. Bible, Lukáš 4:1-13

Není si to podobné? Jen s tím, že Kristus nad pokušením zvítězil.

Dobry k jidlu / at' se kameni promeni na chleba.
Nabyti rozumu (znat dobre a zle) / dam ti vsechnu moc.
Nezemřete / vrhni se dolů, anděle tě zachrání.

Stále stejná pokušení po celou dobu existence člověka. Jen vždy v trochu jiné podobě. Pokušení těla (hlad, chuť..., ale také sex apod.), pokušení poznání (přináší ve skutečnosti touhu po moci, po rozhodování, osamostatnění se od Boha), lhaní o tom, že poddání se a poslechnutí satana nezabíjí (nezemřete/anděle tě vezmou do náruče). Nebezpečí spočívá v tom, že satan nepřichází jako nepřítel, ale dělá ze sebe přítele a dobrého rádce. Když zjistíme pravdu o tom, kdo je, je většinou pozdě.

Bůh věděl, jak to dopadne. Dal nám možnost záchrany. Tím je pokání. A to jak v době starozákonní tak i dnes. *"Říkáme-li, že žádný hřích nemáme, klameme sami sebe a není v nás pravda. Když ale své hříchy vyznáváme, Bůh je věrný a spravedlivý – odpustí nám naše hříchy a očistí nás od každé nepravosti. Říkáme-li, že jsme nehřešili, děláme z něj lháře a jeho slovo v nás není."* 1.Jan1:8-10

Pokání je uznání toho, že Bůh má pravdu (vrácení se z nezávislosti na Něm, zpět k Němu), rozhodnutí dělat věci podle něj a pod jeho vedením a skutečně tak žít. Někdy si myslíme, že pokání je pouze opustit to, co jsme dělali špatného a začít dělat to, co Bůh řekl, že je dobré. Ne, tak to není. Pokání je něco hlubšího, protože v něm jde o samotný vztah s Bohem. Pak nám odpouští. Bůh je milující Otec, který odpouští svým dětem od počátku až dodnes (ne jenom dnes, v době milosti):

Dobrořeč, duše má, Hospodinu a celé nitro mé jeho svatému jménu! Dobrořeč, duše má, Hospodinu a nikdy nezapomeň na jeho odměnu! On ti všechny tvé viny odpouští, on tě uzdravuje ze všech nemocí. On tě vykupuje od smrti v propasti, on tě korunuje láskou a něžností. !
Žalm 23 1-4

6.

Tehdy se jim oběma otevřely oči a poznali, že jsou nazí. Svázali tedy fíkové listí a udělali si zástěrky. Vtom ale uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se zahradou za denního vánku. Tehdy se Adam a jeho žena skryli před Hospodinem Bohem uprostřed stromů zahrady. „Kde jsi?“ volal Hospodin Bůh na Adama. Ten odpověděl: „Slyšel jsem v zahradě tvůj hlas a dostal jsem strach, protože jsem nahý. Proto jsem se skryl.“ „Kdo ti řekl, že jsi nahý?“ tázal se Bůh. „Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ Genesis 3:7-11

Poznali, že jsou nazí... Bůh stvořil člověka nahého, nahého ho dal do zahrady Eden. Řekl, že je to velmi dobré. Adam s Evou nikdy neviděli někoho oblečeného, tedy nevěděli, co je nahota. Odkud to mohli vědět? Byli stvořeni jako svobodné lidské bytosti, které se neměli za co stydět. Po tom, co uvěřili hadu, *poznali, že jsou nazí*. Jak to poznali? Podle čeho? Proč si potřebovali zakrýt genitálie? Když navštívíme některé kmeny v Africe nebo Austrálii setkáme se stále ještě s lidmi, kteří žijí velmi jednoduše. Chodí téměř nazí. Jedno však mají. Bederní roušku nebo malou sukni. I když větší část těla mají odkrytou, nepovažují se

pro tu roušku nebo sukni nahými. Jinde to došlo tak daleko, že jsou vidět jen oči nebo tvář.

Vraťme se k jejich poznání. Proč se najednou viděli jako nazí? Odkud přišla myšlenka, že si potřebují zakrýt genitálie? Bůh jim nic takového neříkal. Nikdy neviděli nikoho oblečeného. Nemuseli se stydět, protože vše bylo velmi dobré. Bylo to tak, jak to mělo být. Proto se můžeme ptát, kde se vzala ta myšlenka o nahotě. A kde se vzal stud z nahoty, že se schovali před Bohem, aby je neviděl nahý. Když se nad tím hlouběji zamyslíme, zjistíme, že to bylo první zásadní rozhodnutí o jejich životě, které vyšlo z nich samotných. Bylo to první rozhodnutí o tom, že to není vůbec dobré, že jsou nazí. Také to bylo první rozhodnutí, které šlo proti rozhodnutí Boha. Bůh jak je stvořil, řekl, že je to velmi dobré. Oni řekli, ne není, něco nám chybí, jsme nazí. Stud před Bohem a jejich schování se před ním ukazuje na náhlou změnu chápání Boha a jeho vztahu k němu.

1. Uvěřili, že se mohou předním schovat, to znamená, že si přestali uvědomovat jeho všudypřítomnost a vševědoucnost.
2. Přestali mu důvěřovat a důvěřovat jeho lásce k nim. Začali před ním něco skrývat.
3. Tělo začalo vládnout nad vztahem s Bohem.
4. Hřích je obviňoval, ale přitom nahota nebyla hříchem. Bůh jim dal pouze jeden zákaz. Oni si začali sami dělat další a další pravidla. Stvořil je svobodné, oni se začali svazovat a omezovat. Jak typické pro člověka. Bůh dá desatero a pravidla pro společný život státu/národu, člověk pak přidá mnohonásobné více pravidel, zákonů a sám sebe svazuje a omezuje.

Lidé v církvích, kterým Kristus přikazuje milovat cele Boha a bližního svého jako sebe samého, z toho dělají desítky a stovky pravidel, které nutí ostatní dodržovat a místo svobody, kterou nám Kristus a Duch svatý přináší jsou těmito příkazy a dogmaty sami svazováni natolik, že jsou někde vedeni až do prokletí.

Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, sešli se tam. Jeden z nich, znalec Zákona, se pak zeptal, aby ho vyzkoušel: „Mistře, které je největší přikázání v Zákoně?“ Ježíš mu řekl: „Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je první a největší přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ V těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“ Matouš 22:34-40

Pokud v našich životech nebudeme plnit tato dvě přikázání, plnění jiných nařízení, pravidel, dogmat, vyučování,.. nám nepomůže. Pokud se nám to nedaří potřebujeme se nejdříve v pokání vrátit k Bohu, přijmout jeho Ducha svatého a nechat se jím vést. (To je víra) Tam, kde chybí vedení Duchem, snažíme se vedení nahradit pravidly a zákony, tam, kde chybí svatost, o to více se snažíme ji nahradit skutky, čistotou těla, jídla ...

Blázniví Galatští! Kdo vás tak obloučil? Vás, kterým byl přímo před očima vykreslen Ježíš Kristus ukřižovaný! Chtěl bych se od vás dozvědět jedno: Přijali jste Ducha díky skutkům Zákona, anebo díky víře v to, co jste slyšeli? Přišli jste o rozum? Začali jste Duchem, a teď končíte tělem? Tolik jste prožili – bylo to k ničemu, úplně k ničemu? Uděluje vám Bůh Ducha a působí mezi vámi zázraky díky skutkům Zákona, anebo díky víře v to, co jste slyšeli? Galatským 3:1-5

7.

„Kdo ti řekl, že jsi nahý?“ tázal se Bůh. „Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ Adam odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu, a tak jsem jedl.“ „Cos to udělala?“ řekl Hospodin Bůh ženě. „Had mě podvedl, a tak jsem jedla,“ odpověděla. Genesis 3:11-13

Tady jsme svědky zrodu "Oníků". Oníci jsou velmi rozšířeným lidským druhem. To on, ona, ono nebo oni. Na někoho to musíme svést. Adam s Evou se nejen schovali před Bohem, ale začali se skrývat jeden za druhého. Svalovat vinu na druhého a omluvit tak svoji svévoli. Je to jedna z hlavních vlastností padlého člověka. Toto schovávání se a svalování viny ho drží daleko od pokání a od vztahu s Bohem. Pokud nejsem schopný přiznat svoji vinu, pak nejsem schopný ani vstoupit do procesu pokání. Je to jednoduché.

1. Proč bych činil pokání, když jsem v tom nevině. To ti druzí by měli, oni mne svedli, oni ... To "Oni".

2. Přiznávat své nedostatky, svá pochybení nám lidem připadá jako svlékání se na veřejnosti. Připadáme si, že jsme najednou nazí a lidí vidí naši nahotu. Proto se utíkáme někam schovat nebo schovávat chyby, nedostatky, hříchy. (DĚLÁME SI ZÁSTĚRKY Z FÍKOVÉHO LISTÍ) Pokud se už na to přijde, pak raději svlékneme někoho jiného, aby se naše nahota mohla schovat za nahotou toho druhého.

3. Oba předchozí postoje nás uvádějí do prokletí (o tom budeme číst dál). Schovávat se znamená být ve tmě, odkrýt naše viny znamená vstoupit do světla. Pokud

neustále zůstávám ve tmě, tma je kolem, větší a větší. Stává se natolik hustou, že nás nechce pustit. Více a více se zaplétáme do pavučin prokletí. Naopak světlo nás chrání. Odhalí sice naše provinění, ale také každý další pokus nás svést a uvést ve zmatek, pochybnost, hřích. Přetrhá všechny pavučiny a provazy, které nás svazovaly. Světlo je Pravda, která má moc nás vysvobodit.² Tma je lež, která působí strach a svazuje nás. Přitom Bůh nás vidí i ve tmě a nemůžeme se před ním schovat.

Vynést své věci na světlo je dobré již proto, že tak znemožníme satanu nás vydírat strachem z toho, že to o nás odhalí. Ne vždy to, co se snažíme skrýt, musí být hřích. Pamatujme, že satan je lhář a může nám nalhávat i v této věci, ale to, že se snažíme schovávat před Bohem je to špatné. Nebojme se vynášet své věci na Světlo, před Krista.

Každý, kdo koná zlo, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Jan 3:20

Pramen života je přece u tebe a ve tvém světle světlo vidíme. Žalm 36:10

8.

Hospodin Bůh tehdy řekl hadovi: „Za to, cos udělal, budeš zlořečený mezi vším dobyt看em i divokými zvířaty. Po všechny dny svého života polezeš po bříše a žrát budeš prach. Rozpoutám také nepřátelství mezi tebou a ženou i mezi tvým a jejím potomkem. On ti rozdrtí hlavu a ty mu rozdrtíš patu.“ Ženě

² Jan 8:32

řekl: „Rozmnožím útrapy tvého těhotenství, své děti budeš rodit v bolestech. Po muži budeš dychtivě toužit, on ti však bude poroučet.“ Adamovi řekl: „Protože si poslechl svou ženu a jedl ze zakázaného stromu, země bude kvůli tobě zlořečená! Po všechny dny svého života z ní budeš jíst v útrapách; bude ti plodit trní a bodláčí a ty budeš jíst polní byliny. V potu tváře budeš jíst svůj chléb, dokud se nevrátíš do země, neboť z ní pocházíš: Prach jsi a v prach se obrátíš! Genesis, 3:14-19

Tato část počátků je velmi důležitá i pro náš život. Jsou zde položeny některé zásadních věcí.

1. Určitý řád mezi mužem a ženou. Ženě říká: budeš toužit, ale on ti však bude poroučet. Často slyšíme o podřízenosti ženy muži. A někdy to jde až do velmi zlých věcí. Problém je, že to učí i církve. Musíme si však uvědomit, kde se tato podřízenost vzala - byl to výsledek neposlušnosti vůči Bohu, to znamená, že to nebyl Boží plán. Do té doby byl muž a žena jedno. Neměli mezi sebou vztah podřízenosti nebo nadřazenosti. Podobně, pokud žijeme v Kristu není důležité zda je někdo muž nebo žena. V Božím království nebudeme ani mužem ani ženou.

Než přišla víra, byli jsme střeženi pod dozorem Zákona až do doby, kdy měla být víra zjevena. Zákon nás jako pěstoun vychovával ke Kristu, abychom mohli být ospravedlněni vírou. Po příchodu víry už ale nejsme pod pěstounem. Všichni jste se vírou v Krista Ježíše stali Božími dětmi. Všichni, kdo jste pokřtěni do Krista, jste se

do Krista oblékli. Nejde už o to, kdo je Žid nebo Řek, otrok nebo svobodný, muž nebo žena – všichni jste jedno v Kristu Ježíši. A když jste Kristovi, jste símě Abrahamovo a dědicové podle zaslíbení. Galatským 3:23-29

Boží děti si nepotřebují v manželství dokazovat, kdo má navrch, oni jsou v Kristu jedno. Ví a jsou vedeni Duchem dělat to, co je správné. Nepotřebují být pod zákonem, tak jako to nepotřeboval Adam s Evou před tím, než přišla do jejich životů neposlušnost. Pokud nejsme schopni v manželství žít jako Boží děti v Kristu, pokud se potřebujeme stále odvolávat na podřízenost a nadřazenost, pak jsme ještě nedorostli do Kristova "kabátu". Potřebujeme dorůstat do jeho podoby.

2. Hadovi Bůh říká: *„Za to, cos udělal, budeš zlořečený mezi vším dobyt看em i divokými zvířaty. Po všechny dny svého života polezeš po břicho a žrát budeš prach. Rozpoutám také nepřátelství mezi tebou a ženou i mezi tvým a jejím potomkem. On ti rozdrtí hlavu a ty mu rozdrtíš patu.“* Víme, že had tady představuje satana. V jiných překladech místo potomek je napsané símě. Ovšem dál je také napsané ON ti rozdrtí hlavu (tedy jedna osoba). Símě satana jsou lidé, kteří se jím nechali svést a začali mu sloužit, jsou to démoni a duchovní mocnosti zla, které se snaží ovládnout lidi. Z tohoto jeho semene také vzejde antikrist. Pak je tu někdo, kdo hadovi/satanovi rozdrtí hlavu. Zde Bůh zaslubuje Spasitel, Ježíše Krista. Satan ho zranil na kříž, ale zároveň jeho poslušnost Otci a jeho bezhříšnost porazila smrt a umožnila mu se obětovat za neposlušnost ostatních lidí. Kristus vstal z mrtvých, smrt byla poražena a satan byl odsouzen. On je potomkem ženy

a Boha skrze Ducha svatého. Proto zde mluví o ženě a ne muži. Ve Zjevení o tom můžeme číst ³.

3. Prokletí země. Země bude zlořečená. Každý z nás určitě rád žije v čistém ovzduší a místo továrních komínů raději vidí stromy. O tom není pochyb. Přesto země je zlořečená a její konec není v nádherné zeleni a krásně modrém moři. (...Třetina země shořela, třetina stromů shořela, veškerá zelená tráva shořela,... Třetina moře se obrátila v krev a zahynula třetina živých tvorů v moři a byla zničena třetina lodí...Třetina vod se změnila v pelyněk a mnoho lidí zemřelo z těch vod, protože zhořkly....třetina měsíce a třetina hvězd, takže třetina z nich ztemněla a nebylo světlo po třetinu dne a stejně i noci... Zjevení 8) I přes to, co zemi čeká, máme o ni pečovat. Je tedy však satan, který skrze ekologii a nejen skrze ni, zotročuje lidi. Musíme se naučit rozlišovat co je od zlého a co je Boží vedení. Základní rozlišení je v tom, že satan dělá vše, aby lidi zotročil, uvěznil, zabíjel. Dělá to na základě krásných slov a falešných nadějí apod. To, co satan lidem předkládá, je většinou jen krásný obrázek. Když se podívám za něj, zjistím, že je to vlastně jinak. Proto se nesmíme nechat svést jednoduchými hesly z reklamních kampaní, nastrčenými dětmi, falešnými výpočty, grafy apod. Držme se toho, co nám říká Duch svatý a obyčejného selského rozumu, který nám Bůh dal. Je zvláštní, že nikde jsem se nesetkal tím, že by se Kristus zaobíral ekologií nebo nás k ní vedl. Naopak mohli bychom se dožít obvinění Krista, od nějakého aktivisty, protože nechal uschnout fikovník, který nenesl plody, když nebyl jeho čas.

³ Zjevení 12:1-6

9.

Prach jsi a do prachu se navrátíš. A člověk svou ženu pojmenoval Eva, protože ona se stala matkou všech živých. A Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a oblékl je. I řekl Hospodin Bůh: Hle, člověk je jako jeden z nás v tom, že zná dobré a zlé. Ať teď nevztáhne ruku, aby vzal a jedl také ze stromu života a žil navěky! Proto Hospodin Bůh poslal člověka pryč ze zahrady Eden, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. Vyhnal ho a postavil od východu k zahradě Eden cheruby s míhajícími se plamennými meči, aby střežili cestu ke stromu života. Genesis 3:19b-24

Do prachu se navrátíš. Člověk přišel o věčný život. V zahradě byl ještě jeden důležitý strom. Strom života. Satan svedl člověka ke špatnému stromu. Mnoho lidí hledalo zahradu Eden /Ráj tady na zemi a nic nenašli. Hledali z mnoha důvodů a jedním z nich byl právě strom života. Chtěli věčnost. V duchovním světě a v Božím království však stále tento strom života existuje a čeká na Boží děti. *Kdo má uši, slyš, co Duch praví sborům: Tomu, kdo vítězí, dám jíst ze stromu života, který je v Božím ráji."* Zjevení 2:7 Na jiném místě zase čteme: *I ukázal mi řeku vody života, čirou jako křišťál, která vycházela z trůnu Božího a Beránkova. Uprostřed náměstí toho města, z obou stran řeky je strom života, nesoucí dvanáctero ovoce; každý měsíc vydává své ovoce a listí toho stromu slouží k léčení národů. Zjevení 22:1-2*

Ježíš svým učedníkům a lidem, kteří mu naslouchali říkal: *"Boží království nepřichází tak, abyste ho mohli pozorovat; ani neřeknou: "Hle, je tu" nebo "je tam". Neboť hle, Boží království je mezi vámi."* Lukáš 17:20-21

Jednak hovořil o sobě, také o Duchu svatém, kterého měl poslat těm, kteří v něho uvěřili, ale i o vztazích k němu a mezi námi:

Ovoce spravedlivého je stromem života a ten, kdo získává duše, je moudrý. Přísloví 11:30

Uzdravený jazyk je stromem života, ale lest na něm je zkárou ducha. Přísloví 15:4

“Blahoslavení ti, kdo si perou roucha⁴, aby měli právo ke stromu života a aby branami vstoupili do města. (Nebeský Jeruzalém) Zjevení 22:14

Tento strom života je stále připravený pro Boží děti, aby z něho jedli v Božím království. Nehledejme zemi, kde měl ležet Eden/Ráj, ale soustředme se na Toho, skrze kterého můžeme zažívat příslib tohoto Ráje již teď a tady, na Ježíše Krista. Přijměme moc Ducha svatého a žijme spravedlivým životem, získávejme duše pro Krista, pro Nebeské království a nechme si "uzdravit jazyk", aby království mohlo zazářit i mezi námi.

10.

A Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a oblékl je. I řekl Hospodin Bůh: Hle, člověk je jako jeden z nás v tom, že zná dobré a zlé. Ať teď nevztáhne ruku, aby vzal a jedl také ze stromu života a žil navěky! Proto Hospodin Bůh poslal člověka pryč ze

⁴⁴ Zjevení 7:14
Izaiáš 1:18-19

zahrady Eden, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. Vyhnal ho a postavil od východu k zahradě Eden cheruby s mihajícím se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života.

A Hospodin udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a oblékl je. Nevíme, jestli se Eva točila dokola a ptala se Adama, zda ji to sluší nebo ji to sám Adam chválil, ale víme, že pro jejich oblečení a pro jejich neposlušnost musela zemřít první zvířata, aby byla kůže na oblečení. Přišla první smrt a první zabití, první prolití krve, pro neposlušnost člověka. Protože se styděli, musela zemřít zvířata.

Druhého dne Jan uviděl Ježíše, jak přichází k němu, a řekl: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa! Jan 1:29 Ježíš je zde přirovnán k beránkovi. I Ježíš prolil svou krev na kříži pro naši neposlušnost, vzpouru, aby svou krví přikryl a očistil nás od našich vin.

Možná to první zvíře byl také beránek. Určitě bylo dokonalé, bez vady a poskvrnny jako Kristus. I řekl Bůh: Hle člověk je jako jeden z nás... Bůh zde o sobě mluví v množném čísle. Určitě sám sobě nevyká. Když se vrátíme ke stvoření zjistíme, že něm pracovali tři osoby:

Bůh řekl, Duch Boží se vznášel(Duch svatý) a Slovo-Syn Boží Ježíš Kristus(*To Slovo se stalo tělem a přišlo žít mezi nás. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan 1:14*) Bůh ve třech osobách, které jsou si rovné v tom, že každý dělá, myslí a cítí naprosto stejně jako další dvě Osoby Boží Trojice.

....je jako jeden z nás v tom, že zná dobré a zlé. Jako jeden

z nás. Ano člověk se stále chce stát bohem. Chce být vševědoucí a všudypřítomný a všemocný, proto vymýšlí a zdokonaluje techniku, aby mohl všechno vidět a slyšet (být všudypřítomný), chce všechno vědět, tak vytváří programy, které mu odpoví na každou otázku, chce být všemocný, kříží rasy, klonuje, rozhoduje o životě a smrti druhých, touží stvořit člověka z prachu země, ale zatím jen tvoří umělou inteligenci.

Nedokáže zvládnout poznání dobrého a zlého, protože to zlé ho ovládne a on se pyšně staví proti Bohu, přesně tak jako satan.

Bůh člověka vyhání z Ráje. Začíná příběh lidstva, kde někteří se stále touží stát bohy a vytváří si vlastní cesty životem a jiní hledají to, co Bůh pro ně připravil, cesty po kterých je chce vodit a na ni nachází samotného Boha, který je v milosti přijímá za své děti.

Všichni jsme v tom příběhu a vybíráme si, kterou cestou půjdeme.

